

«Ο λόγος ὃν ἀκούετε οὐκ ἔστιν ἐμὸς ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με Πατρός». (Ιωάν. 14:24)

«Καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλώσσαις». (Πράξων 2:4)

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

VOICE OF ORTHODOXY

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς προνοία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
242 Cleveland St., Redfern, 2016. Tel. 9698 5066

OFFICIAL PUBLICATION OF THE GREEK ORTHODOX
ARCHDIOCESE OF AUSTRALIA
Ἐτησία Συνδρομή — Annual Subscription \$ 20.00

VOLUME 28 No 4

Print Post Approved PP 24555000018

Τεύχος 312

Ἀπρίλιος / April 2006

+ Σ Τ Υ Λ Ι Α Ν Ο Σ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

*Παντί τῷ Ἱερῷ Κλήρῳ καὶ τῷ εὐσεβεῖ λαῷ
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς*

Ἀδελφοί Συλλειτουργοί καὶ τέκνα πολυφιλήτα ἐν Κυρίῳ,

Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστή κύλισε, γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, σάν ἡρεμη «νεροσυρμή», πλάϊ σπὴν καθημερινότητά μας.

Κορυφώθηκε, μέ τόν δικό της ρυθμό, σπὴν Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν καὶ σπὴν φωτοχυσία τῆς Ἀναστάσεως.

Ἀλλὰ τό ξέρομε πιά, ἀπὸ τὰ προηγούμενα χρόνια μας, ὅτι ἡ Ἀναστάσιμη χαρὰ δέν θά κρατήσῃ καὶ ἐφέτος πολὺ. Μήτε γιὰ τούς πιστούς!

Ἄν ἡ χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως «ἐξατμίζεται» γρήγορα καὶ σχεδόν ἀσυναίσθητως σέ πληκτικά «ὑποκατάστατα χαρᾶς», πού δέν ἔχουν καμμιά σχέση μέ τό γεγονός τῆς καταργήσεως τοῦ **θανάτου**, εἶναι γιὰτί πρό πολλοῦ ἔχουμε χάσει τὴν γεύση τῆς ἀληθινῆς **ζωῆς**.

Ποιὸς θά τολμοῦσε νά ἰσχυρισθεῖ ὅτι **ζωή** εἶναι μόνο ἡ **βιολογία** καὶ ἡ **φυσιολογία**, πού μᾶς συνδέει μέ τὰ ὑπόλοιπα θηλαστικά;

Καιρὸς λοιπόν νά θυμηθοῦμε καὶ νά θυμήσουμε ὅτι «ΖΩΗ» καὶ «ΘΑΝΑΤΟΣ» εἶναι βαθεῖα ἀλληλένδετα. Εἰδικῶς δέ γιὰ τόν ἄνθρωπο, καθορίζονται μονάχα ἀπὸ τό ἂν ὑπάρχει ἢ δέν ὑπάρχει ἡ «ΚΟΙΝΩΝΙΑ» μέ τόν Θεό, μόνη πηγὴ τῆς **ζωῆς** καὶ τῆς **ἀθανασίας**.

Δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι σπὴν Ἱστορία τοῦ Παγκόσμιου Πολιτισμοῦ οἱ πιὸ βαθυστόχαστοι καὶ εὐαίσθητοι Μῦστες δέν μέτρησαν ποτέ τίς «συνθηκῆς θανάτου» μέ τίς **ἀσθένειες**, τὴν φυσικὴ **ἐξασθένιση**, ἢ τὴν ὀριστικὴ **νέκρωση** τῆς **ΣΑΡΚΟΣ!**

Πραγματικὸς **θάνατος** θεωρήθηκε πάντοτε ἀπὸ τούς εὐλαβεῖς ἀνθρώπους, κάθε ἐποχῆς καὶ κάθε τόπου, ἢ ἀφόρητη **μοναξιά** ἀπὸ τὴν **ἀπουσία** τοῦ Θεοῦ.

Τό ἐπίρρημα «**χωρὶς Θεό**» ὑπῆρξε ὁ τραγικώτερος καὶ πιὸ ἐπιγραμματικὸς ὀρισμὸς τοῦ ΘΑΝΑΤΟΥ.

Ἰδιαίτερα ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος θά ἔπρεπε νά καταλαβαίνει ἀπὸ «μοναξιά» πολὺ περισσότερα, ἀπὸ τούς ἀνθρώπους ἄλλων ἐποχῶν. Γιατί ἐκεῖνοι, μέ τό νά μὴ στεροῦνται τὴν ζωντανὴ παρουσία τοῦ «**προσώπου**», δικαίως ἐχαρακτήριζαν τὴν «συν-ὑπαρξη» καὶ τὴν «συν-μετοχή» ὡς «**κοινωνία**». Καὶ τὴν ὠνόμασαν «**ἀσάλευτη** ζωή!»

Σήμερα –ἂν καὶ μιλοῦμε γιὰ «**προστασία προσωπικῶν**

+ S T Y L I A N O S

BY THE GRACE OF GOD ARCHBISHOP OF AUSTRALIA

*To all the Clergy and devout faithful
of our Greek Orthodox Archdiocese*

Brother concelebrants and beloved children in the Lord,

Great Lent has trickled by once again, like a tranquil stream of water, amidst our daily routine.

It reached a pinnacle, in its own distinct style, during Holy Week and in the splendid light of the Resurrection.

Yet we know from previous years that the joy of the Resurrection will not last long this year either. Not even for the faithful!

If it is true that the joy of the Resurrection 'evaporates' quickly and almost unnoticeably into dreary 'substitutes for joy', which bear no resemblance to the abolishment of **death**, this is because we have long since lost the flavour of true **life**.

Who would dare claim that life is merely a matter of **biology** and **physiology**, which we share with other mammals?

It is therefore timely to remind ourselves and others that LIFE and DEATH are deeply interconnected. For human beings in particular, life and death are solely dependent on whether or not there is COMMUNION with God – the only source of **life** and **immortality**.

It is not a coincidence that the most profound and sensitive Mystics throughout the history of world civilization never equated 'death' with **illness**, physical **weakness** or the final **mortification** of the **BODY!** For devout people of every time and place, true death is always seen as unbearable **loneliness** and the '**absence**' of God.

To be '**without God**' is the most tragic and concise definition of death.

Modern people would be much more familiar with 'loneliness' than their forebears in previous times. The latter, by not being deprived of the vivid presence of the other '**person**', rightly described 'co-existence' and '**in**-volvement' as **community**. They also called this the '**unshakeable** life'!

Today – even though we talk about 'the confidentiality of personal information', 'human rights' and 'crimes against humanity' and so on – we see that the sacredness of the

δεδομένων», γιά «**άνθρώπινα δικαιώματα**», γιά «**έγκλήματα κατά τής ανθρωπότητας**» καί άλλα συναφῆ- βλέπουμε νά εξαφανίζεται, μέ ὄλο καί πῖο γρήγορους ρυθμούς, τό ἀνθρώπινο «**πρόσωπο**», στήν ἀνεπανάληπτη ἱερότητά του, ὡς «εἰκόνας» τοῦ Θεοῦ.

Καί δέν εξαφανίζεται μόνο στήν **έγκληματικότητα** τῶν κουκουλωμένων μασκοφόρων. Μήτε στήν **ὕποκρισία** τῶν ἀνευλαβῶν. Ἐξαφανίζεται, «νομιμοποιημένα» πιά, πίσω ἀπό ἀνώνυμες «Πολυεθνικές Ἐταιρεῖες». Ἐξαφανίζεται πίσω ἀπό «μιάς κατευθύνσεως» ψηφιακά μηνύματα. Πίσω ἀπό τόν αὐτοματισμό τής παγκόσμια δικτυωμένης κυβερνοχώρας. Πίσω ἀπό τήν ἀλαλη γλῶσσα συνθηματικῶν σχημάτων καί ἀριθμῶν...

Πῶς, ὕστερα ἀπό μιά τέτοια «**ἀποστέγνωση**» τής ἀνθρώπινης ζωῆς, νά μή γίνουν **ρουτίνα** τά πάντα, ἀφοῦ ἐξέλειπε ἡ «**κοινωνία προσώπων**»;

Ἔτσι καταντήσαμε νά ἐορτάζουμε πρό πολλοῦ τό Πάσχα, σάν μιά **ἀδιέξοδη** καί πληκτική **τυπολατρεία**, πού μᾶς ἐξωθεῖ σέ ἀκόμη μεγαλύτερη μοναξιά!

Καί εἶναι ἡ μεγαλύτερη εἰρωνεία, τό νά θυμούμαστε ὅτι «Πάσχα» σημαίνει κατά λέξη «πέραςμα», «διαβατήριο», «διέξοδος», ἀπό μιά τελματωμένη κατάσταση, σέ χῶρο φωτεινότερο, λυτρωτικό. Ὅπως ἀκριβῶς ὁ λαός τοῦ Ἰσραήλ πορεύθηκε, μέ τήν Ἐξοδό του ἀπό τήν Αἴγυπτο τής δουλείας, εἰς τήν Γῆ τής Ἐπαγγελίας, διασχίζοντας ὅλες τίς ταλαιπωρίες τής Ἐρήμου, μέ τήν ἀνυποχώρητη καθοδήγηση τοῦ Μωϋσέως.

Ἄν διαβάσουμε προσεκτικά τό πῶς ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς περιγράφει τόν **ἀνθρώπινο** πόνο τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή τήν **τρυφερότητα** καί **νοσταλγία** πού αἰσθάνθηκε τό **τελευταῖο** Πάσχα πρό τοῦ Πάθους Του, ἴσως ἀξιοθεοῦμε καί ἐμεῖς νά ἀνακαλύψουμε ξανά τήν καθαρά **ἀνθρώπινη διάσταση**.

Πατί, μέ τόν Σταυρό καί τήν Ἀνάστασή Του ὁ Χριστός «**ἐπανίδρυσσε**» τήν **πανανθρώπινη ἀλληλεγγύη**, ὅπως τήν εἶχε θελήσει προαιωνίως ὁ Ἄκτιστος Δημιουργός.

Ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι Εὐαγγελισταί περιγράφουν τόν Μυστικό Δεῖπνο τοῦ Χριστοῦ, καί τήν παράδοση τής θ. Εὐχαριστίας, κατά τρόπο θά λέγαμε αὐστηρά «χρονογραφικό», ὁ Λουκᾶς - ὁ Ἰατρός καί Ζωγράφος, ὁ συνεχῆς συνοδοιπόρος τοῦ Παύλου- ἐπεσήμανε μοναδικά, ἀπό τό ἕνα μέρος τήν **ἀμεσότητα** τῶν συγκεκριμένων συνδαιτημόνων τοῦ Δείπνου, ἀλλά καί ἀπό τό ἄλλο μέρος τήν **πανανθρώπινη** λύτρωση, μέ κέντρο βέβαια πάντα τόν περιούσιο λαό.

Ἔτσι σχολιάζονται ἀπό ὄλους τούς παραδοσιακούς Ἐξηγητάς οἱ χαρακτηριστικοί λόγοι τοῦ Χριστοῦ:

«ἐπιθυμία ἐπεθύμησα τοῦτο τό Πάσχα φαγεῖν μεθ' ὑμῶν πρό τοῦ με παθεῖν λέγω γάρ ὑμῖν, ὅτι οὐκέτι οὐ μή φάγω ἐξ αὐτοῦ ἕως ὅτου πληρωθῆ ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ»

(Λουκ. 22, 15 ἐξ.)

Αὐτῆ ἀκριβῶς ἡ ἐρμηνεία εἶναι πού ξεχώρισε γιά πολλούς τό Εὐαγγέλιο τοῦ Λουκᾶ, ὡς τό κατ' ἐξοχήν Εὐαγγέλιον τής «εὐσπλαγχνίας» καί τοῦ «ἐλέους».

Στό **ἔλεος** καί τήν **εὐσπλαγχνία** τοῦ ὑπέρ πάντων ἀνθρώπων Σταυρωθέντος καί Ἀναστάντος Κυρίου ἔχουμε ὄλοι μερίδα. Ἀρκεῖ νά τήν ἀποδεχθοῦμε.

Εὐλογημένο Πάσχα, Ἀδελφοί! Καλή Ἀνάσταση!
Εἰρήνη πᾶσι! Ἀμήν.

Διάπυρος εὐχέτης ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι
Ὁ Αὐστραλίας Σ Τ Υ Λ Ι Α Ν Ο Σ

human 'person' as the 'image' of God, is increasingly disappearing.

And it is disappearing not only in the **crimes** of masked thieves. Nor only through the **hypocrisy** of the impious. It is now disappearing 'legally' behind impersonal 'multinational companies'. It is disappearing behind digital messages that are sent in one direction only. Behind the automation of the world wide web. Behind the unspoken language of figurative and numerical slogans ...

Following such 'spoiling' of human life, how can all things not seem **routine**, since there is no longer a '**communion of persons**'?

This is why we have for some time celebrated Easter as a rather uninspiring and tedious **formality**, which in fact leads us to even greater loneliness!

And it is the greatest irony to recall that 'Pascha' literally means 'passover', 'passport' and a 'way out' of a miserable situation into a place of light and liberation. Precisely as the people of Israel travelled through their Exodus from the slavery of Egypt to the Promised Land, through all the ordeals of the wilderness, under the uncompromising guidance of Moses.

If we carefully read how St Luke the Evangelist describes the **human** pain of Christ (with the **tenderness** and **nostalgia** He felt during the **last** Easter before His Passion), perhaps we too will be enabled to rediscover its purely **human dimension**.

For it was through the Cross and Resurrection that Christ 're-established' the **solidarity of all people**, just as the Creator had pre-eternally wanted it to be.

While the other Evangelists describe Christ's Last Supper and institution of the Holy Eucharist in a manner which is strictly 'chronological', it is Luke - the Physician and Iconographer, the constant travelling companion of Paul - who uniquely underlines, on the one hand, the **closeness** of the specific partakers in the Supper and, on the other, the **universal** character of salvation, having the chosen people of course at its centre.

That is how all traditional commentators viewed the following characteristic words of Christ:

"I have wanted so much to eat this Passover meal with you before I suffer!

For I say to you, I will no longer eat of it until it is fulfilled in the kingdom of God"

(Luke 22:15 onwards)

This precise interpretation is what makes the Gospel of Luke the Good News of 'compassion' and 'mercy' *par excellence*.

We all have a share in the **mercy** and **compassion** of the Lord who was Crucified and Resurrected for all people. So long as we accept it.

A blessed Easter to you, sisters and brothers! A joyful Resurrection feast! Peace be to all! Amen.

With fervent prayers in the Risen Christ

Archbishop S T Y L I A N O S

Primate of the Greek Orthodox Church in Australia

[translation from the original Greek by DK]

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ

Υπό Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας Στυλιανού

Β´

Στό πρώτο μέρος του άρθρου μας, προσπαθήσαμε κατά κάποιον τρόπο να «βυθομετρήσουμε» την σχέση του ανθρώπου με τον Δημιουργό του, τούς συνανθρώπους του, και όλα εν γένει τά κτιστά, με μέτρο πάντοτε την όφειλόμενη **εὐγνωμοσύνη**.

Στό δεύτερο τουτο μέρος, θά δοῦμε τελείως δειγματοληπτικά, την ίδια σχέση πρὸς τούς αὐτούς «παραλήπτες», ὄχι μονάχα στό θεμελιώδες πλαίσιο πού περιγράφει τό Βιβλίο τῆς Γενέσεως, ἀλλά καί σέ ἄλλα βιβλία Παλαιᾶς καί Καινῆς Διαθήκης.

Ὁ ἀμέσως μετά τήν Ἁγ. Γραφή χῶρος στόν ὁποῖο θά πρέπει νά μελετηθεῖ ἡ ἴδια σχέση, εἶναι ἀσφαλῶς τά κείμενα τῆς Ὁρθοδόξου **Λατρείας**.

Τρίτος, καί ὁπωσδήποτε ἀχανέστερος χῶρος, εἶναι τά κείμενα τῆς **Πατερικῆς Γραμματείας**, πού σχολιάζουν ἐκτενέστερα καί ὑπό τό πρῖσμα τῆς ἀμεσοτέρας **ποιμαντικῆς** εὐθύνης, τό ἴδιο πρόβλημα, ἢ μάλλον τό ἴδιο **ζητούμενο!**

Πάντως, δέν πρόκειται νά παρατεθοῦν ἐδῶ μήτε κἄν τά ἀντιπροσωπευτικώτερα χωρία ἀπό κάθε σχετικό κείμενο. Μᾶλλον θά ἐπισημανθοῦν τά πιό χαρακτηριστικά βιβλία τῆς Ἁγ. Γραφῆς, ὅπου ἡ σχέση **εὐγνωμοσύνης/ἀχαριστίας** ἐκτίθεται μέ ἀμφίδρομη διδακτικότητα καί γνωμική ἐνάργεια.

Ἔτσι, θά μπορούσαμε κατ' ἀρχήν νά ἔχουμε τήν ἀκόλουθη σειρά:

α) Τό κανονιστικό κείμενο τοῦ **Δεκαλόγου** (Δευτερονόμιον, Κεφ. 5 κ.έ.), ὅπου ἐκτίθενται σέ μία πρωτογενῆ, ὅσο καί πρωτόγονη μορφή, **καθήκοντα** καί **δικαιώματα**, ὅπως θεωροῦνται αὐτονόητα στό πλαίσιο τοῦ «Νόμου» καί τῆς «Διαθήκης»

β) Τά **Σοφιολογικά** κείμενα (πρωτίστως «Σοφία Σολομώντος» καί «Σοφία Σειράχ»), μέ καθαρά διδακτικό χαρακτήρα.

γ) Τά κείμενα ἱερᾶς ὀργῆς καί πυρήνου ἐλέγχου, ἀπό τούς Μειζονες Προφήτες κυρίως, γιά τήν **ἀσυνέπεια** καί τήν **ἀποστασία** τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ καί τῶν θεσμικῶν Ἀρχόντων του.

δ) Οἱ Ψαλμοί τοῦ Προφητάνακτος Δαυῖδ (σπαρακτική κραυγή μετανοίας καί ἐξιλεώσεως).

Εἰς τόν ἀνωτέρω κατάλογο ἀσφαλῶς θά πρέπει νά μνημονευθεῖ μέ ἰδιαίτερη ἔμφαση τό βιβλίο τοῦ **Ἰώβ**. Μόνο, πού πρέπει νά λεχθεῖ ἀμέσως ὅτι ὁ Ἰώβ, μέ τόν παροιμιώδη πνευματικό ἠρωϊσμό του, θά ἔπρεπε νά χαρακτηριθεῖ ὡς τό ὑψιστο διδακτικό παράδειγμα, ὄχι τόσο «εὐγνωμοσύνης», ὅσο **ὑπομονῆς** καί **ἐγκαρτερήσεως**.

***

Ἀπό τήν Κ. Διαθήκη, μπορούμε νά ἐπισημάνουμε ἀνάλογο κατάλογο ἐπί μέρους βιβλίων (ἢ μάλλον ἀποσπασμάτων) ὅπως τά ἀκόλουθα:

GRATITUDE AND INGRATITUDE

By Archbishop Stylianos of Australia

PART 2

In the first part of this article, we attempted to 'measure' the relationship of the human person with the Creator, fellow human beings, and all the created order in general, using as a yardstick the **gratitude** that is owed.

In this second part, we shall see just a sample of this relationship with the same 'recipients' of gratitude, in terms of the fundamental framework described not only in the Book of Genesis, but also in other books of the Old and New Testament.

Immediately following the Holy Scriptures, this relationship must of course also be studied on the basis of the texts of Orthodox **worship**.

A third and undoubtedly more expansive field are the works of **Patristic literature**, which comment more extensively – through the prism of direct **pastoral** responsibility – upon the same problem, or rather the same **objective!**

At any rate, we shall not even present the most representative passages from each relevant passage. Rather, we will underline the most characteristic books of the Holy Scriptures, in which the relationship of gratitude-ingratitude is presented with two-way didactic benefit and proverbial lucidity.

We may therefore speak of the following order:

a) The prescriptive text of the **Ten Commandments** (Deuteronomy 5 onwards), where duties and rights are outlined in an original, if not primitive, form, and are considered self-evident in the context of the 'Law' and the 'Covenant'.

b) The **Wisdom** literature (primarily the Wisdom of Solomon and Sirach), with a clearly didactic character.

c) The texts of sacred indignation and fiery warning, mainly by the Greater Prophets, for the **unfaithfulness** and **apostasy** of the people of God and its institutional leaders.

d) The Psalms of King David (a heart-wrenching cry of repentance and atonement).

In addition to the above, the Book of **Job** should be mentioned with particular emphasis. At the same time, it must be pointed out that Job, with his legendary spiritual heroism, might better be considered the supreme example of **patience** and **forbearance**, rather than 'gratitude'.

***

We may similarly select a relevant list of New Testament books (or rather extracts):

a) From the Synoptic Gospels (Matthew, Mark, Luke) we note the accounts of the miracles of Christ and His corresponding teachings. The direct correlation between **miracles** and **teaching** is epigrammatically chanted in the third *Exaposteilarion* hymn, which states that the Lord always sought the healing of **body** and **soul**, "affirming the teaching through a multitude of signs".

α) Από τὰ συνοπτικά Εὐαγγέλια (Ματθαῖος, Μάρκος, Λουκάς) θά ἐπισημάνουμε ὅσα ἱστοροῦνται γιά τίς θαυματουργίες τοῦ Χριστοῦ καί τὰ ἀνάλογα διδάγματα Του. Τόν ἄμεσο ἄλλωστε ἐσωτερικό δεσμό **θαυματοουργίας** καί **διδασχῆς** ἐπιγραμματικά ψάλλουμε εἰς τό Γ' «Ἐξαποστειλάριον», ὁμολογῶντας ὅτι πάντοτε ὁ Κύριος ἀποσκοποῦσε στήν θεραπεία **σώματος** καί **ψυχῆς** «ἐπικυρῶν τό κήρυγμα πλήθει τῶν σημείων»!

β) Θά συγκρίνουμε τίς Ἐντολές τοῦ Μωσαϊκοῦ **Δεκαλόγου** μέ τήν ἐπί τοῦ Ὁρους ὁμιλία καί τοῦς **Μακαρισμούς** τοῦ Χριστοῦ, ὅπου διαφαίνεται ἀνάγλυφα τό **δρόσημο** ἀνάμεσα Παλαιᾶς καί Καινῆς Διαθήκης.

γ) Ἄμεση διδασκτική ἀξία ἔχουν οἱ «**Παραβολές**» τοῦ Χριστοῦ, μέ τό νά ἀποτελεῖ κάθε μία ἀπό αὐτές ἕνα συνοπτικό «διάγραμμα» τῶν σχέσεων τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό καί τόν συνάνθρωπο.

δ) Οἱ **Πράξεις** τῶν Ἀποστόλων καί οἱ **Ἐπιστολές**, ὄχι μόνο οἱ «Καθολικές» (τοῦ Ἰακώβου, τοῦ Πέτρου, τοῦ Ἰωάννου καί τοῦ Ἰούδα), ἀλλά πρό πάντων τοῦ Παύλου, εἶναι μνημεῖα τῆς καθγιασμένης σοφίας τοῦ βιωθέντος γεγονότος τῆς θείας **Ἐνανθρωπήσεως**, ἡ ὁποία καί ἀποτελεῖ τήν ὑψίστη καί ὀριστική ἐκδήλωσι τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ.

Ἀπό τίς Ἐπιστολές ὅμως τοῦ Παύλου, ἰδιαίτερως ἡ πρὸς Ῥωμαίους, θεωρήθηκε πάντοτε ὅτι θέτει κατά τόν **γενικώτερο** ἀλλά καί τόν πιό **ριζικό** τρόπο, τό πρόβλημα **εὐγνωμοσύνης/ἀχαριστίας** ὀλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἔναντι τοῦ Θεοῦ.

Ἦδη εἰς τό κεφάλαιο Α' (στίχ. 18-25) εἶναι χαρακτηριστικώτατο τό πόσο εὐσύννοπτα καί μέ πόσο ἀπαραμίλλη θεολογική ἀκριβολογία, διατυπώνει τό «χρονικό», τρόπον τινά, τῶν σχέσεων Θεοῦ καί ἀνθρώπου. Ἰδίως ὅμως οἱ στίχοι 21-25 περιγράφουν δραστικώτατα τήν «κλιμάκωση» τῆς ἐν προκειμένῳ ἐκπτώσεως, γι' αὐτό καί τοῦς παραθέτομε ἀμέσως, ὡς τήν πιό φυσική κατακλεῖδα, πρὸς ὑπόμνηση ὄλων τῶν γενεῶν: →

b) We can compare the Commandments of the Mosaic **Decalogue** with Christ's Sermon on the Mount and the **Beatitudes**, which clearly shows the **divide** between the Old and New Testament.

c) Christ's **Parables** are of direct educational value, as each of them is a synoptic 'diagram' of our relationship with God and fellow human beings.

d) The **Acts** of the Apostles and the **Epistles**, not only the 'catholic' ones (of James, Peter, John and Jude), but above all those of Paul, are monuments of sanctified wisdom concerning the lived event of the divine **Incarnation**, which is the ultimate and definitive manifestation of God's love.

Of Paul's Epistles, however, that of Romans has always been considered as presenting the issue of **gratitude-ingratitude** of all humankind towards God, in a general but also most radical fashion.

Even from Chapter 1 (vv. 18-25) the 'chronicle', so to speak, of God's relationship with humanity is shown with unrivalled theological precision. Verses 21-25 in particular describe the 'escalation' of derogation, and as such are the most natural end note, and a reminder to all generations:

"For though they knew God, they did not honour Him as God or give thanks to Him, but they became futile in their thinking, and their senseless minds were darkened. Claiming to be wise, they became fools; and they exchanged the glory of the immortal God for images representing a mortal human being or birds or four-footed animals or reptiles."

Translation by DK

«Ἰνόντες τόν Θεόν οὐχ ὡς Θεόν ἐδόξασαν ἢ εὐχαρίστησαν, ἀλλ' ἐματαιώθησαν ἐν τοῖς διαλογισμοῖς αὐτῶν, καί ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύνετος αὐτῶν καρδιά· φάσκοντες εἶναι σοφοί ἐμωράνθησαν, καί ἤλλαξαν τήν δόξαν τοῦ ἀφθάρτου Θεοῦ ἐν ὁμοιώματι εἰκόνας φθαρτοῦ ἀνθρώπου καί πετεινῶν καί τετραπόδων καί ἔρπετων».

Ὁ Σεβασμιώτατος μετά τῶν ἐπίσημων καί τῶν χιλιάδων τοῦ λαοῦ παρακολουθεῖ τό πρόγραμμα τῶν ἐκδηλώσεων διά τόν ἑορτασμόν τῆς Ἐθνικῆς μας Ἐπετείου τῆς 25ης Μαρτίου εἰς τόν προαυλίον χώρον τοῦ Opera House στό Σύδνεϋ (26-3-06).

SAINT THOMAS – The Apostle Full of Faith:

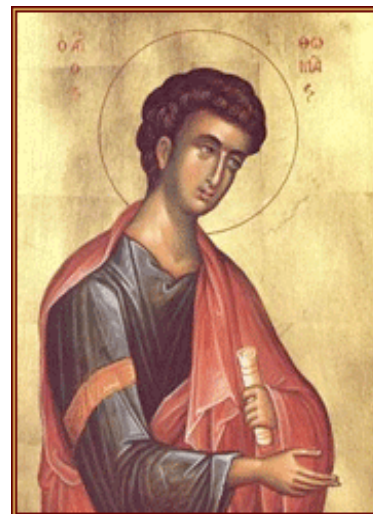
by Philip Kariatlis

In the Orthodox Church, the feast day of St Thomas, the faithful disciple of the risen Lord, also known as 'the Twin' (*Didymus*)¹ is celebrated precisely one week after Easter – that is, on the Sunday following Pascha, which is known both as the 'Sunday of Thomas' and the 'After-feast of Pascha' (*Antipascha*). Even though popular piety has wrongly attributed to him names such as the 'doubting' or 'faithless' Thomas because of his alleged suspicions concerning the resurrection of Jesus, his place in the Liturgical cycle of feasts affirms a radically different theological vision of St Thomas the apostle full of faith.² Indeed, a correct exegetical examination of the Gospel passage which is heard on the 'Sunday of Thomas' (Jn 20:19-31) will confirm Thomas' profound depth of faith, ultimately expressed, as we shall see, in his confession in the divinity of the risen Jesus.

It has to be admitted that St Thomas' ecstatic declaration of faith in Jesus Christ in terms of '**My Lord and my God**' (Jn 20:28) is one of the most profound pronouncement of the deity of Jesus in the entire corpus of the New Testament since it not only attributes to Christ the highest Christological title in terms of His divinity [Jesus Christ is referred to as 'God'] but also demonstrates the unconditional acceptance of Thomas in the risen Lord [this is seen in the use of '*my*' God – the predicate of dedication]. In this way, far from being a story ostensibly about the lack of faith on the part of this apostle, the fourth Gospel writer presented St Thomas as a man who desired nothing less than a personal and palpable encounter with the risen Lord. And the reason why St Thomas wanted nothing less than an *immediate* encounter with the risen Lord was so that he could see for himself the continuity with the Jesus that he had known during His earthly life before His crucifixion – as opposed to One who had mysteriously risen and left the disciples orphaned. Therefore, throughout the episode involving the apostle Thomas what is revealed is nothing other than the apostle's insatiable hunger and desire to encounter Jesus Christ. However, before looking specifically at several aspects of the passage in John 20:19-31, which depicts Thomas' encounter with the risen Lord, a few brief remarks from other passages in the New Testament, where St Thomas is mentioned, will show Thomas' fidelity and trust in Jesus Christ even before His resurrection.

The fidelity and courageous character of St Thomas is seen in other episodes in the Gospel of St John. Two such examples are the following: firstly, upon hearing that Lazarus had 'fallen asleep', Jesus told the disciples that He would return to Judea to bring Lazarus back to life. Whilst the Gospel of St John records the disciples alerting Jesus of the dangers of the journey, since the Jews were trying to stone Jesus, the Evangelist notes the apostle Thomas as unhesitatingly stating: "**let us also go, that**

we may die with him" (Jn 11:16). Surely such a spontaneously spirited and bold response by Thomas, expressing his willingness even to die together with Jesus is totally incompatible with a person characterized by doubt, hesitation and scepticism. A second episode in which the spiritual insight and unwavering faith of Thomas in Jesus is verified is when the resurrected Lord appeared to seven of his disciples after His resurrection – Thomas being one of them. When Jesus showed Himself to these seven apostles by the Sea of Tiberias and told them to cast their nets on the right side of the boat (cf Jn 21:6), since they had caught nothing all night, the Gospel records that they obeyed Jesus immediately. Again such a response by St Thomas (together with the other disciples) would have nothing to do with a person who had doubted or lacked faith in Jesus. These two episodes, together with Thomas' encounter with the risen Lord eight days after the Resurrection, will demonstrate without doubt Thomas' profound depth of faith in Jesus Christ. And it is to this that we now turn.

This Gospel passage in Jn 20:19-31 beautifully relates the faith experience of the apostle Thomas. Upon setting the scene (it was evening and all the disciples were gathered together in one room for fear of the Jews), the Gospel writer proceeds to describe Thomas with some precision: we read that he was called the 'Twin', that he was one of the twelve and that he was absent when the risen Jesus had formerly appeared to the disciples bringing His peace. The pericope continues to depict the appearance of the Lord eight days later, this time to all the disciples including Thomas. And after stating that Jesus had appeared amongst them, the Evangelist records how Jesus invited Thomas to touch His nail prints and put his fingers into them. With such a strong attestation, the Gospel writer does not tell the reader whether Thomas accepted Jesus' invitation but simply recounts Thomas' spontaneous and heartfelt outburst expressing his faith in the divinity of the risen Lord. What follows is Jesus' universal blessing of believing without seeing together with the conclusion of the Gospel which conveys the purpose of the entire book – that is, to lead all subsequent readers into their own personal and deepened experience of faith in the risen Lord.

For reasons of clarity and in order to appreciate better Thomas' experience and confession of faith in Jesus [as opposed to his alleged dubiety], it would be helpful to see briefly how this specific Biblical passage fits in with the entire structure of St John's Gospel as this will confirm our proposition that St Thomas was a man possessed by a profound depth of faith in the risen Lord. The episode of the apostle Thomas and his encoun-

1. Thomas is also known as 'the twin' because his name comes from Aramaic meaning twin, for which the Gospel of John gave the Greek equivalent Didymus. However the Gospels do not tell us who Thomas' twin was. It is said that after the Resurrection, Thomas went to India to preach the Christian message. Today the Oriental Orthodox Church of St Thomas in India claims St Thomas to have been its founding apostle.

2. In a deeply insightful article on the person and faith of St Thomas, Archbishop Stylianos of Australia rightly argued that since Pascha is the climax of the entire ecclesiastical year, then one would have expected the Sunday immediately following Easter to be considered a most significant feast, indeed more important than the remaining Sundays of the Liturgical year. ('St Thomas and the Truth', *Voice of Orthodoxy* 11.5(1990): 41). Indeed, I am gratefully indebted to many of the thoughts expressed in this article regarding the faithfulness of the apostle Thomas.

ter with the risen Lord occurs within that part of St John's Gospel which is called the 'Book of Glory' (Jn 13:1-20:31).³ According to most biblical scholars, in their commentaries on this Gospel, this part of the Gospel is usually further divided into three sections: A) The Last Discourse: Jn 13:1-17:26; B) The Passion: Jn: 18:1-19:42; and C) The Resurrection: Jn 20:1-29. Except for verses 30 and 31 of chapter 20 which form the conclusion of the Gospel before the Epilogue, the entire chapter deals with events which had taken place on Easter Sunday both in the morning and evening in Jerusalem, together with the appearance of the risen Jesus to Thomas eight days later. Its place within the 'Book of Glory' tells the reader immediately that the Thomas story is not concerned with highlighting Thomas' doubt but rather showing the splendour and revelation of Jesus as God.

The Thomas story (verses 24-29) occurs immediately after the appearance of Jesus to Mary Magdalene (verses 11-18). It is precisely within this context that the reader would know that the Evangelist would have wanted to show that, just as Jesus had led Mary Magdalene on her journey to faith, so too would He now lead Thomas to an unconditional faith. That is to say that, just as Mary Magdalene and the Myrrh-bearing women in general were the first witnesses to the empty tomb and announced its meaning to the disciples, so too would Thomas bring the Christian faith in the resurrection to its climax becoming in this way a bridge for future believers. Even from this brief yet succinct literary analysis, one can see that the Thomas narrative, which is intertwined with dialogue is part of the Evangelist's central purpose: namely to record the appearance of the risen Lord to an increasing number of people and to lead them to a faith which is not dependent upon seeing. That is to say, the Evangelist wanted to emphasize that just as St Thomas was an apostle who embraced the risen Christ, so too were subsequent communities to do the same, since faith in the Lord was not purely dependent upon 'seeing'.

Indeed, unlike the other Gospel writers, St John the Evangelist wanted to emphasize, in quite some detail, the reaction of the apostles – particularly St Thomas – at the news that Christ had risen. In the case of Thomas the apostle, we discover that he wanted nothing less than to meet the risen Lord for himself. Indeed, this desire by Thomas to meet the Lord personally and not simply to depend on somebody else's account is heightened by the Gospel writer in his description of the continued insistence of the disciples to convince Thomas of the Resurrection. In verse 25 we read: **"So the other disciples told (ἔλεγον) him, "We have seen the Lord." But he said to them, "Unless I see the mark of the nails in his hands, and put (βάλω) my finger in the mark of the nails and my hand in his side, I will not believe"** (Jn 20:25). In this passage we learn that Thomas had been continuously subjected to the insistence of his fellow disciples' testimony to having seen the Lord. It is the imperfect tense of the verb 'told' in Greek [ἔλεγον] which indicates a continuous action on the part of the disciples to convince Thomas. One can only imagine why the disciples continuously insisted in relating their encounter of the risen Jesus to Thomas. Most probably the reason lies in that Thomas would have unremittingly discarded their account, wanting instead to have his own personal meeting with the risen Lord. To be sure, eight days had to pass before Thomas would meet Jesus for himself.

And it happened, eight days later, when the disciples were assembled in the house again, Jesus is depicted appearing to them all, including Thomas this time. Following his ultimate self-surrender, which came about as a response to God's act of gratuitous self-disclosure, Thomas was led to proclaim ecstatically his unreserved acceptance in the risen Lord with the following confession: **"My Lord and my God!"** (Jn 20:28). This constitutes the most climactic moment in the entire narrative since it discerns the true identity of Jesus as Theanthropos (the God-man) and therefore the completion of Thomas' journey of faith. In proclaiming the risen Lord in terms of 'Lord' and 'God', St Thomas discerned Christ as the glorified Son of God in the Father's eternal kingdom to which all Christians look forward with eager expectation. In this way, far from simply being an utterance which acknowledged the presence of the risen Lord, Thomas' confession expressed the very identity of Jesus as 'one with His Father' (Jn 10:30). In this proclamation we see the verification of what the opening words of the Gospel had announced, namely that "in the beginning was the Word, and the Word was with God, and the Word was God" (Jn 1:1). The apostle Thomas was able to discern that the one who had become a human person and dwelt on earth was the one "full of grace and truth" (Jn 1:14).

Upon recognizing Jesus to be 'God', Thomas was able to dedicate himself entirely to Him. His total commitment to the risen Lord is betrayed in the predicate 'my' which leaves no doubt as to the extent of Thomas' own personal faith.⁴ Indeed the 'my' is of vital importance as it betrays not only Thomas' unwavering faith but also his untiring commitment to the Lord. On this issue, a modern commentator of the Gospel of St John, wrote: "my Lord and my God... confesses to the risen Jesus that he [Thomas] belongs to him as his willing subject; he adores him and henceforth will serve him as he deserves."⁵ In this way, Thomas had fulfilled the words of Jesus who had invited all his followers to honour Him as they honour God: **"so that all may honour the Son just as they honour the Father"** (Jn 5:23). That Thomas had taken a most profound leap of faith is shown clearly in the fact that up to that point nobody had made such a proclamation of faith in Jesus Christ. The one who was crucified but now alive would be worshipped in precisely the same manner as God the Father.

Conclusion

At the end of this brief study the authentic personality of St Thomas has become clear. Far from being a disbeliever, St Thomas was the apostle responsible for offering all future Christians a most exalted portrait of Jesus Christ as 'Lord' and 'God'. Indeed it was St Thomas who was able to uncover the deepest identity of Jesus Christ, thereby affirming Jesus to be the very revelation of the life-giving mystery of God. In this way, he was able express most succinctly, in his confession of faith, the intention of the entire Gospel: namely that all have been called to believe that Jesus is not only the Messiah and the Son of God but also 'God', divine with exactly the same divinity as God the Father. And in being divine, Jesus Christ continues to be the one who gives life to all those who believe in Him, and together with the Holy Spirit, leads all to the Father.

3. The Gospel according to St John is conventionally divided into five sections by Biblical schools: 1) The Prologue (Jn 1:1-18); 2) The Book of Signs (Jn 1:19-12:50) –there are seven signs: a) Jesus changing water into wine; b) the healing of the nobleman's son; c) the healing of the lame man; d) the feeding of the multitude; e) the walking on water; f) the healing of the man born blind; g) the raising of Lazarus; 3) The Book of Glory (Jn 13:1-20:31); 4) The Conclusion of the Gospel (Jn 20:30-31); 5) The Epilogue (Jn 21:1-25).

4. Archbishop Stylianos of Australia, *St Thomas and the Truth*, 43. Incidentally Thomas' personal confession of faith is similar to that of Mary Magdalene: "They have taken away my Lord" (Jn 20:13). Both use the predicate 'my' which show the person to whom they are totally dedicated.

5. George R. Beasley-Murray, *John*, 386.

**Γιά τό ὅτι πρέπει νά βαδίζουμε
τό δρόμο τοῦ Θεοῦ μέ ἄγρυπνο
πνεῦμα, χωρίς νά χάνουμε τόν
καιρό μας***

Αὐτή λοιπόν εἶναι ἡ βασιλική ὁδός πού βάδισαν ὅλοι οἱ Ἅγιοι. Τά δέ μίλια εἶναι οἱ διάφορες καταστάσεις πού πρέπει νά μετράει κανεῖς πάντοτε γιά νά βλέπει ποῦ βρίσκεται, σέ ποιό σημεῖο ἔφτασε, σέ ποιά κατάσταση βρίσκεται. Νά, τί ἐννοῶ. Ἐμεῖς μοιάζουμε μέ ἀνθρώπους πού ἔχουν σκοπό νά περπατήσουν μέχρι τούς Ἁγίους Τόπους. Καί ἀφοῦ βγήκαν ἀπό μιά πόλη, μερικοί περπάτησαν πέντε μίλια καί σταμάτησαν. Ἄλλοι περπάτησαν δέκα καί ἄλλοι ἔφτασαν μέχρι τή μέση τοῦ δρόμου. Ἄλλοι δέν περπάτησαν καθόλου, ἀλλά βγήκαν μέν ἀπό τήν πόλη, παρέμειναν ὅμως ἔξω ἀπό τίς πύλες ἀνάμεσα στά σκουπίδια. Ἄλλοι ἐνῶ βρίσκονται στό δρόμο, μερικές φορές περπατᾶνε δυό μίλια καί χάνονται καί γυρίζουν πίσω ἢ περπατᾶνε δυό μίλια καί γυρίζουν πίσω πέντε. Ἄλλοι περπάτησαν μέχρι τήν Ἁγία Πόλη, παρέμειναν ὅμως ἔξω καί δέν μπήκαν μέσα ἀπό τά τείχη της.

Νά, ἔτσι εἴμαστε καί ἐμεῖς. Γιατί εἶναι μερικοί ἀπό μᾶς πού ἄφησαν τόν κόσμο καί ἦρθαν στό μοναστήρι μέ σκοπό ν' ἀποκτήσουν τίς ἀρετές. Καί μερικοί κατόρθωσαν κάτι λίγο καί σταμάτησαν. Ἄλλοι λίγο περισσότερο. Ἄλλοι μέχρι τά μέσα τοῦ σκοποῦ καί σταμάτησαν. Ἄλλοι δέν κατόρθωσαν τίποτα ἀπολύτως, ἀλλά ἐνῶ ἔδωσαν τήν ἐντύπωση ὅτι βγήκαν ἀπό τόν κόσμο, παρέμειναν ὅμως παραδομένοι στόν κόσμο, καί στά πάθη καί στήν κοσμική δυσωδία. Ἄλλοι κατορθώνουν μιά μικρή πρόοδο στό καλό καί πάλι τήν χάνουν. Ὑπάρχουν δέ καί ἄλλοι πού χάνουν περισσότερο ἀπ' ὅτι κέρδισαν. Ἄλλοι κατορθωσαν ν' ἀποκτήσουν μέν τίς ἀρετές, εἶχαν ὅμως ὑπερηφάνεια καί ἐξευτέλιζαν τούς ἀδελφούς τους καί παρέμειναν ἔξω ἀπό τήν πόλη καί δέν μπήκαν μέσα. Καί ἔτσι οὔτε καί αὐτοί πέτυχαν τό σκοπό τους. Γιατί, καί ἂν ἀκόμα ἔφτασαν τήν πύλη τῆς πόλεως, παρέμειναν ὅμως ἔξω, ὥστε καί αὐτοί ξέπεσαν ἀπό τό σκοπό τους. Καθένας μας λοιπόν ἄς μάθει ποῦ βρίσκεται, ἂν δηλαδή βγήκε ἀπό τήν πόλη του, παρέμεινε ὅμως ἔξω ἀπό τήν πύλη, στά σκουπίδια τῆς πόλεως. Ἄν προχώρησε λίγο ἢ πολύ. Ἄν ἔφτασε στό μισό τοῦ δρόμου. Ἄν περπατάει δυό μίλια καί γυρίζει πίσω δυό. Ἄν περπατάει δυό μίλια καί γυρίζει πίσω πέντε. Ἄν περπάτησε μέχρι τήν πόλη καί μπήκε στήν Ἱερουσαλήμ. Ἄν στήν μέν πόλη ἔφτασε, ὅμως δέν μπόρεσε νά μπεῖ μέσα. Ὁ καθένας μας ἄς μάθει τήν κατάστασή του, ποῦ ἀκριβῶς βρίσκεται.

Γιατί ὑπάρχουν τρεῖς καταστάσεις στόν ἄνθρωπο. Εἶναι αὐτός πού ἀφήνει τά πάθη του νά ἐκδηλώνονται ἐλεύθερα καί ἀνενόηλα, εἶναι καί ἐκεῖνος πού δέν τά ἀφήνει νά ἐκδηλωθοῦν καθόλου, εἶναι καί αὐτός πού τά ξεριζώνει. Ἐκεῖνος πού ἀφήνει τά πάθη του νά ἐκδηλώνονται εἶναι αὐτός πού συμμορφώνει τή ζωή του μ' αὐτά, αὐτός πού ἀπαιτεῖ νά τοῦ δίνονται οἱ συνθήκες τῆς δραστηριότητος τοῦ πάθους, σάν νόμιμο δικαίωμα. Αὐτός πού δέν ἐπιτρέπει στό πάθος νά ἐκδηλωθεῖ, εἶναι ἐκεῖνος πού οὔτε τό ἀφήνει ἐλεύθερο νά ἐκδηλωθεῖ οὔτε τό ξεριζώνει, ἀλλά μέ περι-

**On Going Along the Way of God
with Purpose and Vigilance***

107. Therefore, this is the royal road walked by the saints. The miles represent our different situations which we should always take into account and should see where we are, which mile we reached and what situation we are in. I want to say this to you. We are all like those who intend to travel to the holy city. When they left a certain town some travelled five miles and remained there, some others travelled ten miles, others as far as half the distance, some did not travel at all but merely left their town and remained outside the gates in the "slums" of the town. Those who were on the road sometimes travelled two miles and then they were lost and returned back or they travelled two miles and returned five. Some of them travelled as far as the holy city but they remained outside and did not enter it.

Our own situation is similar to that of those people. There are some amongst us who left the world and entered the monastery intending to obtain the virtues. Some achieved a little and then stopped. Some others achieved a little more. Others succeeded in reaching half the way and then they stopped there. Others did nothing and while they gave the impression that they left the world, they remained in the things of this world with the passions and in the "slums" of the world. Some achieved a little good but lost it or others lost more than they gained. There are also those who attained the virtues but they were proud and they debased their neighbour and thus remained outside the city and could not enter. Therefore, they also did not succeed in obtaining their purpose. In spite of the fact that they reached the city gates, they remained outside and thus they failed to achieve their aim. Therefore let each of us learn where he is. If he has left his own town, if he has remained outside the gates in the "slums", if he has travelled little or far, if he has reached half the way, or if he travels two miles and loses them. If he travels two miles and loses five. If he travels up to the city and enters Jerusalem, or if he arrived at the city but could not enter it. Let each one of us learn his own situation and where he is.

108. There are three situations of man. There is the person that allows the passions to operate and the person that does not allow them to act manifestly and the person that roots out the passions. The first is the person that adjusts his life according to the passions, the person that fully satisfies them. The person that does not live the passions manifestly is one who does not leave them free to act but neither does he cut them out but he disputes with them and lives with the passions inside him. The person that roots out the passions is the one that struggles against them and always acts opposed to them.

σκεψη καί κυριαρχημένη θέληση τό ξεπερνάει τή στιγμή τοῦ πειρασμοῦ. Τό κρατάει ὅμως μέσα του. Αὐτός δέ πού ξεριζώνει τό πάθος εἶναι ἐκεῖνος πού ἀγωνίζεται διαρκῶς καί κάνει ὅλα τά ἀντίθετα ἀπ' ὅσα τοῦ ὑπαγορεύει τό πάθος.

* Ἐκ τοῦ βιβλίου «Ἀββᾶ Δωροθέου Ἔργα Ἀσκητικά»

* Abba Dorotheos, *Practical Teaching on the Christian Life*. Translation, Introduction and glossary by Constantine Scouteris. Athens, 2000.

Α' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Κίνηση του Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας κ.κ. Στυλιανού

Κατά τόν μήνα Μάρτιον ὁ Σεβασμιώτατος:

—Εδέχθη τήν ἐκ Μεμβούρνης κα Ἀργυρώ Τσιόλα. Ἐπίσης ἐδέχθη τήν κα Eva Green (1-3-06).

—Εδέχθη τήν Δρα Vivienne Keely, πολύτιμο συνεργάτιδα καί φίλη τοῦ ὅλου ἔργου τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, τήν ὁποία ἐκράτησε εἰς τήν κοινή, μετά τῶν φοιτητῶν καί διδασκόντων, ἑβδομαδιαία τράπεζα. Ἐδέχθη τόν ἐκ Ρουμανίας ἐν Τρανσυλβανία Βοηθόν Ἐπίσκοπον Πετρόνιον καί ἐφωδίασε τοῦτον μέ τό ἀπαραίτητο ἀποδεικτικό ὕλικό διά τίς ἐπικρατοῦσες ἀκαταστασίαις καί ἀνευθυνότητες εἰς τήν διορθόδοξο συνεργασία κατά τά τελευταῖα ἔτη. Εἰς τήν βολιδοσκόπησιν τοῦ ἐν λόγῳ, κατά πόσον θά ἐθεωρεῖτο βιώσιμος ἡ τοποθέτηση Ρουμάνου Ἐπισκόπου διά τούς ἐν Αὐστραλία καί Ν. Ζηλανδία Ρουμάνους πιστούς, ὑπῆρξε κατηγορηματικός, ὅτι τοῦτο ἦτο μία τελείως ἐξωπραγματική ἐνέργεια, ἐφ' ὅσον οὐδέ ἀπλούς Ἐφημερίους δέν δύναται νά συντηρεῖ ἐπαρκῶς εἰς τās ἐν Αὐστραλία μικράς καί ἐν πολλοῖς ἀγνώστους Ἑνορίας τῶν.

—Προήδρευσε τακτικῆς συνεδριάσεως τοῦ Καθηγητικοῦ Συλλόγου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς (2-3-06).

—Προήδρευσε συνάξεως τοῦ ἱ. Κλήρου τῆς Α' Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφερείας πρὸς συστηματική ἐνημέρωσιν ἐπί καιρίων θεμάτων πίστεως, καί ποιμαντικῆς εὐθύνης, καθῶς καί πρὸς ἀνταλλαγήν εὐχῶν ἐν ὄψει τοῦ ἐγγύζοντος Ἁγ. Πάσχα (3-3-06).

—Εδέχθη τόν ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς κ. Σταῦρο Ἰβανόν, μετά τῆς συζύγου αὐτοῦ Ἄννας, καί συνεζήτησε τά τῆς προσεχοῦς χειροτονίας του εἰς Διάκονον (3-3-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν ἱ. Ναόν Ἁγ. Ἀνδρέου Gladesville μέ τήν παρουσία καί τῶν Κατηχητῶν καί Κατηχητριῶν τῆς «Χριστιανικῆς Ἐνώσεως», εὐχηθεῖς καταλλήλως ἀμφοτέρους, τόσο τόν Κατηχητήν κ. Μιχ. Ἀντωνιάδην, οἰκιοθελῶς παραχωρήσαντα τήν Προεδρεία τῆς Ἐνώσεως, ὅσον καί τόν διαδεχθέντα τοῦτον, συνάδελφον καί συμπέθερόν του κ. Ἰω. Ψαρομμάτη (4-3-06).

—Πρόεστη τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Κατανυκτικοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Συγγνῆς καί ὠμίλησε καταλλήλως δεχθεῖς ἐν συνεχείᾳ, μετά τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἀπολλωνιάδος καί τῶν συμπροσευχομένων Κληρικῶν, τόν ἀμοιβαῖον ἀσπασμόν συγγνῆς Κληρικῶν καί λαϊκῶν (5-3-06).

—Εδέχθη τόν ἐν Ἀθήναις Πρόσβη τῶν Αὐστραλῶν κ. Paul Tighe,

Ἀπό τήν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἱπουργοῦ Παιδείας καί Ἀθλητισμοῦ τῆς Κυπριακῆς Κυβερνήσεως κ. Πεύκιου Γεωργιάδη, συνοδευομένου ὑπό τοῦ ἐν Καμπέρα Ἰψάτου Ἀρμοστοῦ τῆς Κύπρου κ. Ἀγ. Ἀντωνιάδην, εἰς τό Ἱραφεῖον τοῦ Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου μας κ.κ. Στυλιανοῦ (17-3-06).

ἀπόφοιτο τοῦ Πανεπιστημίου ΝΝΟ. Ἐπ' εὐκαιρία προσέφερε εἰς τόν ὑψηλό ξένο τό τελευταῖο τεῦχος (20) τῆς ἐπισταίας Θεολογικῆς ἐπιθεωρήσεώς μας «PHRONEMA», καθῶς καί πλήρη φάκελλο τῶν ἐντύπων καί φωτογραφιῶν τῶν ἐν Σύνδνεῦ Ἰδρυμάτων τῆς «Βασιλειάδος».

—Εδέχθη τόν ἐπανακάμψαντα ἐκ τοῦ εἰς Ἑλλάδα συντόμου ταξειδίου του Πρωτοπ. π. Ἁγ. Δραπανιώτην, Ἱερατικῶς Προϊστάμενον εἰς ἱ. Ναόν Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου Κογαρή (8-3-06).

—Ἐχοροστάτησε κατά τήν Α' Στάση τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Θεοτόκου καί ὠμίλησε καταλλήλως εἰς τόν ἱ. Ναόν Ταξιαρχῶν Crows Nest (10-3-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν ἱ. Ναό Ἁγ. Σπυριδῶνος Kingsford. Τό ἐσπέρας πλαισιούμενος ἀπό τόν Σέρβο Ἐπίσκοπο Milutin, τόν Θεοφ. Ἀπολλωνιάδος Σεραφεῖμ καί ἄλλους Κληρικούς τῶν Κανονικῶν Ὁρθοδόξων Δικαιοδοσιῶν ἐν Αὐστραλία (SCCOCA), πρόεστη τῆς ἐπί τῆ ἀνασηλώσει τῶν ἱερῶν εἰκόνων Ἀκολουθίας τοῦ πανηγυρικοῦ Ἑσπερινοῦ, εἰς τόν ἱ. Ναόν Ἁγ. Νικολάου Marrikville, μέ τήν καθιερωμένη περιφορά καί λιτάνευση περίξ τοῦ ἱ. Ναοῦ. Ὁμίλησε καταλλήλως Ἑλληνιστί καί Ἀγγλιστί, ἀπήντησε δέ μέ πολλή συγκίνηση καί ἐποικοδομητικούς λόγους διά τούς πιστούς, ὁ διά πρώτην φοράν παριστάμενος Ἐπίσκοπος Milutin, μεταφράζοντος τοῦ π. Rade Radan. Ἐπηκολούθησε τό κοινό δεῖπνον τῆς Ἑνορίας πρὸς Κληρικούς καί λαϊκοῦς συνεργάτας (12-3-06).

—Συνοδευόμενος ἀπό τόν Ἀρχιδιάκονο Σωφρόνιο, παρέστη εἰς τήν ἐπίσημη δεξίωση πού ἔδωσε ὁ Πρωθυπουργός Αὐστραλίας κ. John Howard πρὸς τιμὴν τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους τῆς Ἀγγλίας Queen Elizabeth, Prince Philip καί τοῦ διαδόχου Edward, εἰς τό ἐν

Ὁ Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπός μας κ.κ. Στυλιανός κατά τόν Ἁγιασμό τῶν Ἐγκαινίων τοῦ Κεντρικοῦ Καταστήματος τῆς Λαϊκῆς Τραπεζῆς, στό Σύνδνεῦ, καί τήν ἀποκάλυψιν τῆς ἀναμνηστικῆς πλάκας μετά τοῦ Προέδρου τῆς «Λαϊκῆς» κ. Κίκη Λαζαριδῆ (17-3-06).

Kirribilli Admiralty House (13-3-06).

—Εδέχθη τήν Ὁρθόδοξο κ. Deborah Costa, σύζυγο τοῦ Ὁμογενοῦς Πολιτειακοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν κ. Michael Costa, συνοδευομένη ἀπό συγγενεῖς καί συνεργάτας τοῦ συζύγου της (14-3-06).

—Εδέχθη τόν ἐξ Ἀδελαΐδος Θεολόγο κ. Hillary Regan, ἐκπρόσωπο τοῦ Australian Theological Forum καί τῶν ἐκδόσεών του, καί ἀφοῦ εἶχε σχετική συνεργασία μαζί του, γιά προγραμματισμό ἐπικειμένων ἐκδόσεων, ἐκράτησε αὐτόν εἰς τήν κοινή τράπεζα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, τόν παρουσίασε καταλλήλως εἰς τό προσωπικό καί τούς φοιτητάς, ἐκεῖνος δέ ἀπήνησε ἀναλόγως (16-3-06).

—Εδέχθη τόν Ὑπουργό Παιδείας καί Ἀθλητισμοῦ τῆς Κυπριακῆς Κυβερνήσεως κ. Πεύκιο Γεωργιάδη, συνοδευόμενο ἀπό τόν ἐν Καμ-πέρα Ὑπατο Ἀρμοστή τῆς Κύπρου κ. Ἀχ. Ἀντωνιάδη καί εἶχε λίαν ἐνδιαφέρουσα συνομιλία ἐπί θεμάτων κοινῶν ἐνδιαφέροντος. Τό ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐτέλεσε τόν Ἁγιασμό τῶν Ἐγκαινίων τοῦ Κεντρικοῦ Καταστήματος τῆς Λαϊκῆς Τραπεζῆς, τό ὁποῖο στεγάζεται σέ τεράστιο κτηριακό συγκρότημα τοῦ Ὁμογενοῦς Ἐπιχειρηματία κ. Γρ. Γαβριηλίδη. Ὁμίλησε καταλλήλως, καθώς καί ὁ Πρόεδρος τῆς «Λαϊκῆς» κ. Κίκης Λαζαριδῆς, ὁ ὁμογενῆς Πολιτειακός Ὑπουργός Ὑγιείας κ. Ἰω. Χατζηστέργος καί ἄλλοι ἐπίσημοι, ἐν συνεχείᾳ παρέστη ἐπ' ὀλίγον εἰς τήν ἐπίσημη δεξίωση ὅπου χρέη Τελετάρχου ἐξετέλεσε ὁ ἐκ τῶν Συμβούλων τῆς Τραπεζῆς ἐν Σύδνεϋ, Δικηγόρος κ. Νικ. Πάπας. Ἐπ' εὐκαιρία, ὁ Πρόεδρος κ. Λαζαριδῆς ἐνεχείρησε εἰς τόν Σεβασμιώτατον ἐπιταγή \$30.000 διά τό Ἴδρυμα «Estia» διά παιδιὰ μέ ἐιδικές ἀνάγκες.

—Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τήν Β' Στάση τῶν Χαιρετισμῶν εἰς τόν Ἰ. Ναό Ἀγ. Στεφάνου (17-3-06).

Ἄκόμη τρία φωτογραφικά στιγμιότυπα ἀπό τούς ἑορτασμούς τῆς Ἐθνικῆς μας Ἐπετείου τῆς 25ης Μαρτίου. Ὁ Σεβασμιώτατος κατά τήν Δοξολογίαν εἰς τόν Καθεδρικό Ναό τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, κατά τήν ἐπιμνημόσυνον δέησιν εἰς τό Κενοτάφιον καί ὁμιλῶν εἰς τό Opera House (26-3-06).

—Συνοδευόμενος ἀπό τόν Θεοφιλέστατο Ἀπολλωνιάδος, παρέθεσε γεῦμα πρὸς τιμὴν τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας Κύπρου, τοῦ ζεύγους τοῦ Προέδρου τῆς «Λαϊκῆς» κ. Λαζαριδῆ καί τῆς συνοδείας ἀμφοτέρων. Τό βράδυ τῆς αὐτῆς ἡμέρας, παρέστη εἰς τό Δεῖπνο τῆς Λαϊκῆς Τραπεζῆς, εἰς τό Ξενοδοχεῖον Sheraton On The Park, ὅπου, μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας κ. Γεωργιάδη, παρέστησαν καί ἄλλοι συνεργάται τοῦ κ. Λαζαριδῆ, ὁ Ὑπατος Ἀρμοστής μετὰ τῆς συζύγου του καί ἔγκριτοι Κύπριοι ὁμογενεῖς τῆς παροικίας, κ.ἄ. (18-3-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἰ. Ναόν Ἀγ. Στυλιανοῦ Sutherland ἐπὶ τῆς μνήμῃ τοῦ Ἀγ. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ. Ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησε εἰς τό κοινὸ ἐόρτιο γεῦμα τῆς Ἑνορίας. Τό βράδυ τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀνέπτυξε τό πρῶτο δῶρο μάθημα ἐκλαϊκευμένης Θεολογίας μέ θέμα: «Εὐγνωμοσύνη καί Ἀχαριστία: τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικά τοῦ ἀνθρώπου» (19-3-06).

—Ἀπέστειλε μήνυμα συμπαράστασης πρὸς τούς πιστούς μας εἰς τήν Βόρειο Κουησολάνδη καί ἰδιαίτερος τῆς περιοχῆς Innisfail καί Cairns, τῶν ὁποίων αἱ πόλεις καί ἰδιοκτησίαι ἐπλήγησαν ἀπό τόν πρόσφατο κυκλῶνα Larry. Ἐκ τῆς τηλεφωνικῆς ἐπικοινωνίας ἐγνώσθη ὅτι εὐτυχῶς οὐδέν ἔπαθεν ὁ Ἰ. Ναός τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Innisfail οὔτε τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου Cairns. Ἐδέχθη τήν ἐξ Ἑλλάδος ἀπεσπασμένη Φιλολόγο εἰς τὰ ἐν Μελβούρνη Ἡμερήσια Κολλέγια μας κ. Σοφία Σιδερίδου (21-3-06).

—Συνοδευόμενος ἀπό τόν Θεοφιλέστατο Ἀπολλωνιάδος καί παρόντος τοῦ Ἱερατικῶς Προϊσταμένου π. Ἰω. Γρύλλη, προήδρευσε εἰς τήν Ἑνορία-Κοινότητα Ἀγ. Νεκταρίου, ἐπὶ δῶρο καί πλεόν, γιά νά διευκρινισθοῦν ἀσάφεις καί παρεξηγήσεις μεταξύ ὠρισμένων μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καί τοῦ συνόλου Σώματος τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος (23-3-06).

—Εδέχθη τόν Β' Ἀντιπρόεδρο τῆς Βουλῆς κ. Γεώργιο Σούρλα (παλαιάχο πολιτευτὴ καί πρ. Ὑπουργό τῆς Ν.Δ.), συνοδευόμενο ἀπό τόν Νομικὸ Σύμβουλό του κ. Γ. Νούλα, τόν ἐξ Ἀμερικῆς Βουλευτὴ κ. Δημ. Γιάνναρο, συνοδευομένους ἀπό τόν ἐν Σύδνεϋ Γενικό Πρόξενο κ. Ἰω. Ραπτᾶκη καί τόν κ. Γ. Χατζηπλῆ. Μετὰ ἀπὸ ἐνδιαφέρουσα διαφωτιστικὴ συζήτηση, ἐξεναγήθησαν οἱ ἐν λόγῳ ἐπίσημοι εἰς τόν Ἰ. Καθεδρικό Ναό, τήν Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἀπ. Ἀνδρέου καί εἰς τήν Βιβλιοθήκην αὐτῆς. Ἐν συνεχείᾳ ἐδέχθη τόν κ. Μίνωα Κυριακοῦ, Πρόεδρο «ANTENNA» καί μέλος τῆς Διεθνούς Ὀλυμπιακῆς Ἐπιτροπῆς, συνοδευόμενο ἀπὸ τόν συνεργάτη του κ. Νικ. Τζιώτη καί εἶχε μακρὰ καί ἐνθουσιώδη μετ' αὐτοῦ συζήτηση. Ἀργότερα ἐχοροστάτησε κατά τόν Μ. Ἑσπερινό τοῦ πανηγυρίζοντος Ἰ. Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, καί ἔψαλε τήν Γ' Στάση τῶν Χαιρετισμῶν, ἐκήρυξε δέ καταλλήλως. Στὴν συνέχεια παρεκάθησε εἰς τό ἐπίσημο ἐόρτιο Δεῖπνο (24-3-06).

—Παρεκάθησε σέ ἐπίσημο γεῦμα πού παρέθεσε πρὸς τιμὴν τοῦ Β' Ἀντιπροέδρου τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων κ. Σούρλα μετὰ τῆς συζύγου του καί τῶν συνοδῶν αὐτοῦ, ὁ Ἐπιχειρηματίας κ. Γεώργιος Χατζηπλῆς (25-3-06).

—Ἐχοροστάτησε κατά τήν ἐπίσημη Δοξολογία εἰς τόν Ἰ. Καθεδρικό Ναό ἐπὶ τῆ Ἐθνικῆ Ἑορτῆ τῆς Παλιγγενεσίας, στήν ὁποία παρέστησαν ὁ ρηθεὶς Β' Ἀντιπρόεδρος τῆς Βουλῆς κ. Σούρλας μετὰ τῆς συνοδείας του καί τῶν λοιπῶν ἐν Σύδνεϋ Προξενικῶν καί Ὁμογενειακῶν Ἀρχῶν καί Ὁργανισμῶν. Μετὰ τό καθιερωμένο σύντομο γεῦμα εἰς τήν αἴθουσα τελετῶν τῆς Ἰ. Ἀρχιεπισκοπῆς, κατά τό ὁποῖο ὠμίλησε ὁ κ. Σούρλας, καταλλήλως παρουσιασθεῖς ἀπὸ τόν Σεβασμιώτατο, ἐπηκολούθησε τό καθιερωμένο πρόγραμμα τοῦ ἐτησίου ἑορτασμοῦ: Τό τρισάγιο εἰς τό Μνημεῖο τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου καί κατάθεση στεφάνων εἰς Martin Place, τήν ἐντυπωσιακὴν παρέλαση μέχρι τόν αἶθριο χώρο τοῦ Opera House, ὅπου οἱ ἐπίσημες ὁμιλίαι, τὰ τραγούδια καί οἱ χοροὶ, ἀπὸ Χορωδία τῶν Ἡμερησίων Κολλεγίων μας, καί τὰ χορευτικὰ συγκροτήματα τῆς κας Σοφ. Χάσκα, τοῦ κ. Παπαπέτρου, τοῦ «Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων» κ.ἄ. Τελετάρχης καί ἐφέτος ἦτο ἡ κα Αἰμιλία Κατσογιάννη, ἐκ τῶν Διευθυντικῶν Στελεχῶν τοῦ Κολλεγίου «Ἀγ. Σπυριδωνος». Τόν Πρωθυπουργό κ. John Howard ἐξεπροσώπησε ἡ Senator Concetta

Fierravanti-Wells, τόν δέ Premier NNO κ. Morris lemma ὁ ὁμογενής Πολιτειακός Ὑπουργός κ. Μιλ. Ὁρκόπουλος. Τό ἑσπέρας, ἡ ἱ. Ἀρχιεπισκοπή ἐδεξιώθη ἐπισήμως τόν κ. Σούρλα μετά τῶν μελῶν τῆς ἀμέσου συνοδείας του, ὅπου καί ἀντηλλάγησαν αἰ εἰθισμένοι προσφωνήσεις καί ἀντιφωνήσεις (26-3-06).

—Συνοδευόμενος ἀπό τόν Θεοφ. Ἐπίσκοπο Νίκανδρο, ἐπ' εὐκαιρία τῆς αὐθημερόν μεταβάσεώς του εἰς Ἀδελαΐδα διά τήν κηδεῖαν τῆς ἀειμνήστου Μαρίας Πλατῆ, τό γένος Παλαιολόγου (εὐφήμεως γνωστής διά τήν ἀνέκαθεν ἀπό μέρους τῆς οἰκογένειάς της στήριξη τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας), ἐπεσεκέφη καί ἐπιθεώρησε ἐν συντομίᾳ τό Ἡμερήσιο Σχολεῖο στοιχειώδους ἐκπαιδύσεως (St Spyridon Primary School) καί συνωμίλησε μετά τοῦ Διευθυντοῦ κ. Παπαγεωργίου καί τῶν Κληρικῶν συνεργατῶν του ἐκ μέρους τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος. Τό ἑσπέρας ἐδεξιώθη εἰς τό ὁμογενειακόν ἑστιατόριον Le Sands τούς ἐθελοντάς ἱατρούς, Ψυχολόγους, Φαρμακοποιούς καί ἄλλους συνεργαζομένους εἰς τό πρόγραμμα ProviCare, καί ὠμίλησε καταλλήλως γιά τήν μεγάλη εὐθύνη πού ἐπωμίζονται εὐγενῶς καί φιλανθρωπῶς (28-3-06).

Κίνηση τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Κατά τόν μῆνα Μάρτιον, ὁ Θεοφιλέστατος:

—Παρεκάθησεν εἰς τήν συνεδρίασιν τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀποστ. Ἀνδρέου (2-3-06).

—Προήδρευσε τοῦ Πρωτοβαθμίου Πνευματικοῦ Δικαστηρίου Ν.Ν.Ο.

—Ἐδέχθη τόν κ. Mel Garven ἀπό τόν Ὁρθοπεδικόν Ὄργανισμό διαδόσεως τοῦ Εὐαγγελίου "Fusion".

—Παρέστη εἰς τήν Σύναξιν τῶν Ἱερέων τοῦ Σύνδνεῦ (3-3-06).

—Παρέστη καί ὠμίλησε καταλλήλως εἰς τήν εἰδικήν Σύναξιν τῶν Κατηχητῶν τῆς Ν.Ν.Ο., ἐπ' εὐκαιρία τῆς Ἐνάρξεως τοῦ νέου Κατηχητικοῦ ἔτους (4-3-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν ἱ. Ναόν Ἁγίων Κων/νου καί Ἐλένης Newtown.

—Παρέστη, συμπροσευχόμενος εἰς τό ἱ. Βῆμα, κατά τόν Κατανυκτικόν Ἑσπερινόν εἰς τόν Καθεδρικόν ἱ. Ναόν (5-3-06).

—Ἐχοροστάτησε κατά τίς πρωινές ἱερές Ἀκολουθίες τῆς ἡμέρας, εἰς τήν ἱ. Μονήν Ἁγ. Γεωργίου Springwood καί ὠμίλησε καταλλήλως εἰς τὰ πλήθη τῶν προσκυνητῶν ἐκ Σύνδνεῦ. Μετά ταῦτα, εὐλόγησε νηστήσιμον τράπεζαν καί τό ἀπόγευμα ἐτέλεσε τήν Ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Ἀποδείπνου (6-3-06).

—Προήδρευσε συνεδριάσεως μετά τῶν κ.κ. Φιλ. Καριατῆ, Ἄναστ. Καλογεράκη καί Chris Harvey, καί συνεζήτησαν θέματα πού ἀφοροῦν τήν σωστή λειτουργία τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς (7-3-06).

—Ἐδέχθη τόν Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τοῦ ἱ. Ναοῦ Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου Kogarah π. Ἄγγελον Δραπανιώτην, μετά τῆς Προέδρου καί μελῶν τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, οἱ ὅποιοι ἐξέφρασαν τās ἀνησυχίας των διά τήν ὑπάρχουσαν σήμερον κατάστασιν εἰς τήν Ἑνορίαν-Κοινότητα (8-3-06).

—Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τήν Α' Στάσιν τῶν Χαιρετισμῶν εἰς τόν ἱ. Ναόν Ἁγ. Νικολάου Marrickville (10-3-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τό ἱ. Ναόν Ἁγ. Πάντων Belmore, εἰς τό τέλος δέ τῆς θ. Λειτουργίας προεξήρχε τῆς λιτανεύσεως τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων..

—Τό ἑσπέρας, εἰς τόν ἱ. Ναόν Ἁγ. Νικολάου Marrickville, συνοδεύων τόν Σεβασμιώτατον, συχοροστάτησε μετά τῶν ἄλλων Ἀρχιερέων εἰς τόν Διορθόδοξον Ἑσπερινόν, τόν ὅποιον διοργανῶναι κατ' ἔτος ἡ S.C.C.O.C.A. (12-3-06).

—Ἐδέχθη τόν κ. Κων/νον Κάλλην, Ἐκκλησιαστικόν Ἐπίτροπον τοῦ ἱ. Ναοῦ Ἁγίας Αἰκατερίνης Mascot, μετά τοῦ ἐξ Ἑλλάδος Ἀγιογράφου κ. Ἀλκιβ. Τσιλιώτη καί συνεζήτησαν τά τῆς Ἀγιογραφίσεως τοῦ ἱ. Ναοῦ (13-3-06).

—Προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Συμβουλίου τῶν Κυριῶν τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος.

—Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς Ν.Ν.Ο. καί συνεζήτησαν τά τοῦ Ἑορτασμοῦ τῆς Ἑθνικῆς μας Ἐπετείου τῆς 25^{ης} Μαρτίου (14-3-06).

—Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τήν Β' Στάσιν τῶν Χαιρετισμῶν εἰς τόν ἱ. Ναόν Ἁγ. Ἰωάννου Parramatta (17-3-06).

—Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν Μ. Ἑσπερινόν εἰς τόν πανηγυρίζοντα ἱ. Ναόν Ἁγ. Στυλιανοῦ καί Γρηγ. Παλαμᾶ Sutherland (18-3-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν ἱ. Ναόν Ἁγίων Ἀποστόλων Newcastle καί διεβίβασε τās εὐχάς τοῦ Σεβασμιωτάτου εἰς τούς ἐκεῖ Ὅμογενεῖς.

—Τό ἑσπέρας, ἐπανεθῶν εἰς Σύνδνεῦ, παρηκολούθησε τό Α' Ἐκλαϊκευμένο μάθημα Θεολογίας, τό ὅποιον παρέδωσεν ὁ Σεβασμιώτατος εἰς πολυπληθές ἀκροατήριον, μέ θέμα: «Εὐγνωμοσύνη καί ἀχαριστία, τά βασικά γνωρίσματα τοῦ ἀνθρώπου» (19-3-06).

—Συνοδεύων τόν Σεβασμιώτατον, παρεκάθησεν εἰς εἰδικήν συνεδρίασιν μετά τοῦ Ἱερατικῶς Προϊσταμένου π. Ἰω. Γρύλλην, τοῦ Διοικ. Συμβουλίου καί τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγ. Νεκταρίου Burwood (23-3-06).

—Παρέστη εἰς τήν Συνάντησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου μετά τοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων κ. Γεωργ. Σούρλα.

—Παρεκάθησεν εἰς τό γεῦμα τό ὅποιον παρέθεσεν ὁ Σεβασμιώτατος πρὸς τιμὴν τοῦ κ. Μίνου Κυριακοῦ, ἰδιοκτήτη τοῦ τηλεοπτικοῦ σταθμοῦ «ANT1».

—Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τήν Γ' Στάσιν τῶν Χαιρετισμῶν εἰς τόν ἱ. Ναόν Ἁγ. Σπυριδῶνος Kingsford (24-3-06).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Καθεδρικόν ἱ. Ναόν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Redfern καί ἐν συνεχείᾳ, μετά τοῦ Ἱερατικῶς Προϊσταμένου, τῶν Φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, τοῦ Προέδρου καί τῶν μελῶν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καί ἄλλων συνεργατῶν, παρεκάθησεν εἰς ἑόρτιον τράπεζαν.

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν ἱ. Ναόν Ἁγ. Σοφίας καί τῶν τριῶν Θυγατέρων αὐτῆς εἰς Darlinghurst.

—Συνοδεύων τόν Σεβασμιώτατον, παρέστη εἰς τούς Ἑορτασμούς ἐπί τῆς Ἑθνικῆς ἑορτῆς τῆς 25^{ης} Μαρτίου, εἰς τό Martin Place καί τό Opera House.

—Παρεκάθησεν εἰς Δεῖπνον, τό ὅποιον παρέθεσεν ὁ Σεβασμιώτατος πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων κ. Γεωργ. Σούρλα, τῆς συζύγου του καί τῆς συνοδείας του (26-3-06).

—Ἐκπροσωπῶν τόν Σεβασμιώτατον παρεκάθησεν εἰς γεῦμα, εἰς τήν οἰκίαν τοῦ ἐκλεκτοῦ ὁμογενοῦς κ. Γεωργ. Χατζηπλη, πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων κ. Γεωργίου Σούρλα καί τῆς συνοδείας του (27-3-06).

—Ἐδέχθη ἀλληλοδιαδόχως τούς Αἰδεις. π. Δημήτριον Τσάκα, Ἀρχιερατικόν Ἐπίτροπον Κουηνολάνδης καί τόν Αἶδεις. π. Χρῆστον Δημολιάνην, Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγ. Εὐσταθίου Μεμβούρνης, συνοδευόμενον ἀπό τόν κ. Νικόλ. Τσίγκο, Θεολόγον, ὑπάλληλον τῶν ἐν Μεμβούρνη Γραφείων τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς.

—Παρεκάθησεν εἰς τήν συνεδρίασιν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῶν Ἰδρυμάτων τῆς Βασιλειάδος (28-3-06).

—Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τήν Δ' Στάσιν τῶν Χαιρετισμῶν εἰς τόν ἱ. Ναόν Ταξιάρχου Μιχαήλ North Sydney (31-3-06).

Στιγμιότυπο ἀπὸ τίς ἑορταστικῆς ἐκδηλώσεις ἐπὶ τῆς Ἑθνικῆς μας Ἐπετείας (25 Μαρτίου). Δοξολογία εἰς τόν Ἀρχιεπισκοπικόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου, (Μεμβούρνη 26-3-06).

Β' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **Κίνησης του Θεοφιλέστατου** **Ἐπισκόπου Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ**

Κατά τὸν μῆνα Μάρτιον, ὁ Θεοφιλέστατος:

–Ἐδέχθη τὸν ἐξ Ἁγίου Ὁρους π. Δαμασκηνὸν προερχόμενον ἐξ Ἀδελαΐδος διὰ νὰ ἀρχίσει τὰς ἐξομολογήσεις εἰς Μελβούρνην καὶ τοῦ εὐχήθη καλὴ δύναμη.

–Παρέστη εἰς συνεδρίασιν τοῦ Board τοῦ Κολλεγίου καὶ ἐν συνεχείᾳ παρουσίᾳ τοῦ κ. Κων. Κόντη, ἐδέχθη τὸν κ. Κυριάκον Τριανταφυλλίδην ἐκ τῆς Ἑνορίας-Κοινοτήτος τῶν Ταξιαρχῶν Mentone καὶ ἐνέκρινε τὰ σχέδια προεκτάσεως καὶ ἀνακαινίσεως τοῦ ἱεροῦ ναοῦ αὐτῶν πρὶν ὑποβληθοῦν πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὴν Δημαρχίαν τῆς περιοχῆς.

–Ἐδέχθη τὴν ἐπιτροπὴν ἀνεγέρσεως τοῦ ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου North Altona μετὰ τοῦ ἀρχιτέκτωνος καὶ συνεζήτησε τὰς λεπτομερείας τοῦ σχεδίου αὐτῶν (1-3-06).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ἱ.Ν. τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς St Albans καὶ ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα μετὰ τῶν μελῶν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος.

–Ἐχοροστάτησε καὶ ὠμίλησε κατὰ τὸν Ἀ΄ Κατανυκτικὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὸν ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου, παρουσίᾳ ὄλου τοῦ κλήρου καὶ πλήθους πιστῶν ὄλων τῶν ἡλικιῶν (5-3-06).

–Ἐδέχθη τὴν κ. Ροῦλα Τσιόλα διὰ προσωπικὸν τῆς θέμα.

–Ἐδέχθη τὸ νέο Διοικητικὸ Συμβούλιον τῆς Ἑνορίας-Κοινοτήτος Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Geelong καὶ ἐν συνεχείᾳ προέστη συνεδρίασεως τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου (7-3-06).

–Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Κων. Κόντη παρέστη εἰς δεξιῶσιν τοῦ νέου Ὑπουργοῦ Μεταναστεύσεως κ. Andrew Robb εἰς τὸ Windsor Hotel (8-3-06).

–Ἐδέχθη τοὺς π. Ἰάκωβον Τσιγκούνην, καὶ κ.κ. Κων/νον Κόντην καὶ Ἄγγελον Παπαδόπουλον καὶ συνεζήτησε τὴν ἐν γένει κατάστασιν εἰς τὸ Κολλέγιον τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Oakleigh (9-3-06).

–Κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Ἀ΄ Χαιρετισμῶν ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ἱ.Ν. τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Coburg καὶ ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς δεξιῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ π. Εὐσταθίου Παπαδοπούλου (10-3-06).

–Ἐτέλεσε τὸν ἀγιασμόν εἰς τὸ ἀπογευματινὸν ἑλληνικὸ Σχολεῖο τῆς Ἑνορίας τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Fawkner ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους εἰς τὸ Ἑνοριακὸ Κέντρο αὐτῆς (11-3-06).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε εἰς τὸν ἱ.Ν. τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης Malvern, προέστη τῆς λιτανεύσεως τῶν ἱερῶν Εἰκόνων περὶ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ καὶ διένειμε τὸ ἀντιδωρὸν ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα μετὰ τῶν μελῶν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς Φιλοπτώχου.

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Β΄ Κατανυκτικὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὴν ἱ.Μ. τοῦ ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙΝ (12-3-06).

–Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ π. Χρήστου Δημόλιανη παρέστη εἰς τὴν δεξιῶσιν τῆς Κυπριακῆς Κοινοτήτος πρὸς τιμὴν τῶν Κυπρίων

Στιγμιότυπο ἀπὸ τὸ ἐπίσημον Δεῖπνον τὸ ὁποῖον παρέθεσεν ἡ Ἑνωσις Ἑνοριῶν-Κοινοτήτων τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς Βικτώρια, πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων κ. Γεωργίου Σούρλα καὶ τῆς συνοδείας του (23-3-06).

Ἀθλητῶν καὶ τῆς συνοδείας αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι μετεῖχαν εἰς τοὺς Κοινοπολιτειακοὺς ἀγῶνες τῆς Μελβούρνης. Μεταξὺ τῶν ἐπισήμων ἦσαν ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας, Ἀθλητισμοῦ καὶ Πολιτισμοῦ κ. Πεῦκιος Γεωργιάδης, ὁ Πρόεδρος τῆς Κυπριακῆς Ὀλυμπιακῆς Ἐπιτροπῆς κ. Κίκης Λαζαρίδης, ὁ Ὑπατος Ἀρμοστής τῆς Κύπρου κ. Ἀντωνιάδης κ.ἄ. (13-3-06).

–Προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ Πρωθυπουργοῦ John Howard καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Κων. Κόντη, παρεκάθησεν εἰς γεῦμα πρὸς τιμὴν τῆς Βασιλίσσης Ἐλισάβετ καὶ τοῦ Δουκὸς τοῦ Ἐδινβούργου εἰς τὸ Royal Exhibition Building, Melbourne.

–Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. π. Ἰακώβου Τσιγκούνη παρέστη καὶ παρακολούθησε τὴν Ἐπίσημον Ἐναρξιν τῶν Κοινοπολιτειακῶν Ἀγῶνων εἰς τὸ Melbourne Cricket Ground, παρουσίᾳ ὀγδόντα χιλιάδων θεατῶν (15-3-06).

–Ἐχοροστάτησε καὶ ὠμίλησε κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Β΄ Χαιρετισμῶν καὶ ἐν συνεχείᾳ κατὰ τὴν Ἀγιορείτικη Ἀγρυπνία εἰς τὸν ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου (18-3-06).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Dandenong καὶ τὴν μεσημβρίαν παρεκάθησεν εἰς γεῦμα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ π. Ἀντωνίου Κρινᾶ.

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Κατανυκτικοῦ Ἑσπερινοῦ εἰς τὸν ἱ.Ν. τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν Clayton (19-3-06).

–Ἐδέχθη τὴν κ. Γεωργία Καρογιάννη ἢ ὁποία τὸν ἐνημέρωσε διὰ τὸ ταξίδιον καὶ τὴν συμμετοχὴν αὐτῆς εἰς τὴν Ὁ Γενικὴν Συνέλευσιν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς Porto Allegre τῆς Βραζιλίας (20-3-06).

–Ἐδέχθη τὸν κ. Γεώργιον Χατζηπλην ἐκ Σύδνεϋ καὶ συνεζήτησε μετ' αὐτοῦ τὸ πρόγραμμα τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς Βουλῆς κ. Γεωργίου Σούρλα ἐνταῦθα.

–Ἐδέχθη τὸν Ἀντιπρόεδρον τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν συνοδείαν αὐτοῦ καὶ παρέθεσε γεῦμα ἐκ μέρους τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας πρὸς τιμὴν του εἰς τὰ Γραφεῖα μας.

–Παρέστη εἰς τὸ δεῖπνον τὸ ὁποῖον παρέθεσεν ἡ Ἑνωσις τῶν Ἑνοριῶν καὶ Κοινοτήτων μας πρὸς τιμὴν τοῦ κ. Σούρλα καὶ τῆς συνοδείας αὐτοῦ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἱ.Ν. τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης South Yarra. Εἰς τὸ ἐν λόγω δεῖπνον παρέστησαν ὁ ἐξ Ἀμερικῆς ἑλλην βουλευτῆς Δημήτριος Πάνναρος, ἀντιπρόεδρος Κοινοβουλίου Connecticut Η.Π.Α. καὶ πρόεδρος τῆς Παγκόσμιας Διακοινοβουλευτικῆς Ἑνωσις Ἑλληνισμοῦ, ἑλληνες βουλευτῆς ἐκ τοῦ Κοινοβουλίου τῆς Βικτωρίας, ἐκπρόσωποι τῶν Ἑνοριῶν καὶ Κοινοτήτων μας, τῶν Ἀδελφοτήτων, σωματείων καὶ ὀργανισμῶν τῆς ὁμογενείας μας. Ὁ Θεοφιλέστατος ἐκ μέρους τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας καλοσῶρησε τὸν κ. Σούρλα μὲ θερμούς λόγους καὶ τὸν ἐκάλεσε νὰ ἀπευθύνει χαιρετισμόν. Ὁ κ. Ἀντιπρόεδρος μὲ θερμότητα λόγια εὐχαρίστησε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν Σεβασμιωτάτον καὶ συνεχάρη ἅπαντας διὰ τὴν ἐν γένει πρόδο καὶ προκοπὴν αὐτῶν (23-3-06).

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ ἀνέγνωσε τὴν Γ΄ Στάσι τῶν Χαιρετισμῶν εἰς τὴν ἱ.Μ. τοῦ ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙΝ, ἐν συνεχείᾳ ἡ Φιλοπτώχος παρέθεσεν δεῖπνον (24-3-06).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ἱ.Ν. τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Balwyn καὶ ἐτέλεσε τὴν Δοξολογίαν ἐπὶ τῇ Ἑθνικῇ Ἑορτῇ τῆς 25^{ης} Μαρτίου, ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα (25-3-06).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ἱ.Ν. τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Box Hill, προέστη τῆς Τελετῆς τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, προσεκύνησεν τὸν Τίμιον Σταυρὸν καὶ ἐμοίρασε τοὺς βασιλικούς εἰς τὸ ἐκκλησίασμα.

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Κατανυκτικὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὸν ἱ.Ν. τῆς Ἁγίας Τριάδος Richmond. Ἐπακολούθησε δεῖπνον εἰς τὴν αἴθουσα παραπλευρῶς τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ (26-3-06).

–Ἐδέχθη τὸν κ. Π. Γιαννουλίδην διὰ προσωπικὸν του θέμα (29-3-06).

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Δ΄ Χαιρετισμῶν εἰς τὸν ἱ.Ν. τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου North Altona. Μετὰ τὴν Ἀκολουθίαν ἡ Φιλοπτώχος τοῦ Ναοῦ παρέθεσε δεῖπνον (31-3-06).

Γ' - Ε' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Κίνησης του Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δορυλαίου κ. Νίκανδρου

Κατά τὸν μῆνα Μάρτιον, ὁ Θεοφιλέστατος:

—Ἐτέλεσεν, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ Port Adelaide, τὴν Ἐξόδιον Ἀκολουθίαν τοῦ ἀειμνήστου Εὐθυμίου Λαδᾶ.

—Ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν μέλη τοῦ Ἑνοριακοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῆς Ἑνορίας Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης Athelstone.

—Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς μέ θέμα τῆ διοργάνωσι τοῦ ἐπικειμένου ἑορτασμοῦ τῆς ἔθνικῆς ἑορτῆς τῆς 25^{ης} Μαρτίου (1-3-06).

—Ἐτέλεσεν, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton, τὴν Ἐξόδιον Ἀκολουθίαν τῆς ἀειμνήστου Πολυξένης Παπαφιλοπούλου, μητρὸς τοῦ Αἰδέα. Πρεσβυτέρου π. Σωτηρίου Παπαφιλοπούλου (2-3-06).

—Ἐτέλεσε τὸν Ἁγιασμὸν ἐπὶ τῆ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων τοῦ νέου ἔτους τῶν Σχολείων τῆς Ἑνορίας-Κοινοτικῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ Port Adelaide (4-3-06).

—Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg.

—Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Κατανυκτικὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἁγίου Νεκταρίου Croydon Park (5-3-06).

—Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος (7-3-06).

—Ἀνεχώρησεν εἰς Πέρθη (8-3-06).

—Ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν Θεϊάν Λειτουργίαν τῶν Προηγιασμένων Δώρων, ἐπὶ τῆ μνήμῃ τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Πέρθης. Μετὰ τὸ πέρασ τῆς Θεϊαῆς Λειτουργίας, ἐτέλεσεν, ἐκ προσώπου τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ μέ τὴν συμμετοχὴν ἅπαντος τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς Πέρθης, τὴν Ἐξόδιον Ἀκολουθίαν τοῦ ἀειμνήστου π. Στυλιανοῦ Βακρά, ὅστις θεοφιλῶς διηκόνησε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ διετέλεσεν, ἐπὶ 20ετίαν περίπου καὶ μέχρι τῆς συνταξιοδοτήσεώς του τὸ 1996, Ἱερατικῶς Προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ἐκηδεύθη. Περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς προσωπικότητος τοῦ ἐκλιπόντος ὠμίλησεν ὁ Θεοφιλέστατος, μεταφέρων εἰς τὴν Πρεσβυτέραν καὶ τοὺς οἰκείους του καὶ τοὺς ἑνορίτας τὰς συλλυπητηρίους εὐχὰς τοῦ Σεβασμιωτάτου. Μετὰ τὴν προσκύνησιν τοῦ σκηνώματος, ὁ Θεοφιλέστατος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς Πέρθης, μετέβη εἰς τὸ κοιμητήριον διὰ τὴν ταφὴν (9-3-06).

—Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὴν Α' Στάσιν τῶν Χαιρετισμῶν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Δ. Πέρθης (10-3-06).

—Τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Νεκταρίου Dianella.

—Ἐπεσκέφθη τὴν οἰκίαν τοῦ μακαριστοῦ π. Στυλιανοῦ Βακρά καὶ ἀπηύθυνε λόγους παρηγορητικούς εἰς τὴν Πρεσβυτέραν Στυλιανὴν μεταφέρων τὰς συλλυπητηρίους εὐχὰς τοῦ Σεβασμιωτάτου

—Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Κατανυκτικὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βουνοῦ (12-3-06).

—Ἀνεχώρησεν ἐκ Πέρθης ἐπιστρέφων εἰς τὴν Ἀδελαΐδα (13-4-06).

—Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς (14-3-06).

—Ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν τοὺς κ. Ἰ. Κιοσόγλου, κ. Ἄγγελον Καραγιάννην, μέλος τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς, καὶ κ. Ἀνδρέαν Λάτσην, διὰ τὴν ἴδρυσιν ἀπογευματινοῦ σχολείου τῆς Ἑνορίας Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (15-3-06).

—Ἐτέλεσεν, εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton, τὴν Ἐξόδιον Ἀκολουθίαν τοῦ ἀειμνήστου Γεωργίου Μπαμπανιώτου (16-3-06).

—Ἐλειτούργησεν, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton, κατὰ τὴν Θεϊάν Λειτουργίαν τῶν Προηγιασμένων Δώρων διὰ τοὺς μαθητὰς τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου τοῦ Ἡμερησίου Διγλώσσου Ἑλληνορθοδόξου Κολλεγίου «Ὁ Ἅγιος Γεώργιος» τῆς φερωνύμου Ἑνορίας-Κοινοτικῆς, ἀπευθύνας εἰς αὐτοὺς λόγους κατηχητικούς καὶ μεταφέρων τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου.

—Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὴν Β' Στάσιν τῶν Χαιρετισμῶν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Ἀντωνίου Prospect καὶ εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἁγίου Νεκταρίου Croydon Park (17-3-06).

—Εὐλόγησεν ἑόρτιον τράπεζαν εἰς τὴν Ἑνοριακὴν αἴθουσαν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Salisbury πρὸς τιμὴν τοῦ διαμένοντος λόγῳ ἀσθενείας ἐν Ἀδελαΐδῃ Αἰδέα. Οἰκονόμου π. Ἐμμανουὴλ Ζαΐκη, Ἱερατικῶς Προϊσταμένου τῆς Ἑνορίας-Κοινοτικῆς Ἁγίου Γεωργίου Port Pirie, ἐπὶ τῆ συμπληρώσει

40ετοῦς αὐτοῦ θεοφιλοῦς ἱερατικῆς διακονίας (18-3-06).

—Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Ἀνδρέου Noarlunga καὶ ἐτέλεσε τὸ 40ήμερον Μνημόσυνον τῆς ἀειμνήστου Ὁλγας Λιάπη.

—Παρηκολούθησε διάλεξιν τοῦ κ. Γεωργίου Φρατζῆ, Φιλολόγου ἀπεσπασμένου ὑπὸ τῆς Ἑλλ. Κυβερνήσεως εἰς τὴν ἔδραν Νεοελληνικῶν Σπουδῶν τοῦ Πανεπιστημίου Flinders, μέ θέμα «Βυζαντινὰ ἐπιθετα καὶ παρωνύμια» (19-3-06).

—Ἐδέχθη εἰς ἐπίσκεψιν τὴν κ. Μαρίαν Καντζῆ (20-3-06).

—Ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν Θεϊάν Λειτουργίαν τῶν Προηγιασμένων Δώρων εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (22-3-06).

—Ἐδέχθη τὸν Πρόεδρον τοῦ Συνδέσμου Ἐφεδρῶν καὶ Παλαιῶν Πολεμιστῶν Νοτίου Αὐστραλίας, Ἀξιοτ. κ. Θεόδωρον Συμεωνάκη.

—Προήδρευσε τῆς Ὁργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς ἑορτασμοῦ τῆς 25^{ης} Μαρτίου (23-3-06).

—Ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν Γ' Στάσιν τῶν Χαιρετισμῶν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (24-3-06).

—Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood. Προέστη τῆς ἐπισήμου δοξολογίας ἐπὶ τῆ ἐπετείῳ τῆς Ἑθνικῆς Παλιγγενεσίας, παρουσίᾳ τοῦ Γεν. Προξένου τῆς Ἑλλάδος ἐν Νοτίῳ Αὐστραλίᾳ, κ. Δημ. Χατζοπούλου. Ἐν συνεχείᾳ, εἰς τὸ Μνημεῖον τῶν Πεσόντων, ἐτέλεσε Τρισάγιον διὰ τοὺς ὑπὲρ Πίστews καὶ Πατριδος εὐκλεῶς ἀγωνισαμένους καὶ ἡρωϊκῶς πεσόντας, παρουσίᾳ (τῶν καὶ εἰς τὴν Δοξολογίαν συμμετασχόντων) τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης, κ. Michael Atkinson, ἐκπροσωποῦντος τὸν Πρωθυπουργὸν τῆς Πολιτείας Νοτίου Αὐστραλίας, κ. Mike Rann, τῆς Ὑπαρχηγῆς τῆς Ἀξιωματικῆς Ἀντιπολιτεύσεως, κ. Vickie Charman, ἐκ προσώπου τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀντιπολιτεύσεως, τοῦ Λόρδου Δημάρχου Ἀδελαΐδος, κ. Michael Harbison, ἐκπροσώπων τῶν Ἀρχηγῶν τοῦ Στρατοῦ, Ναυτικοῦ, Ἀεροπορίας καὶ Ἀστυνομίας, τοῦ Ἀρχηγοῦ τῶν Ἐφεδρῶν Ν. Αὐστραλίας (RSL), κ. Jock Statton, τοῦ Προέδρου τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς, κ. Στεργίου Μίτκα, ἄλλων ὑπουργῶν, πολιτικῶν καὶ Προέδρων Παροικιακῶν Ὁργανισμῶν καὶ τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Ἀποστράτων Ν. Αὐστραλίας. Πάντες οἱ ἀνωτέρω, καθὼς καὶ ἐκπρόσωποι τῶν μαθητῶν, κατέθεσαν στέφανον πρὸς τιμὴν τῶν πεσόντων. Πλήθος κόσμου παρηκολούθησε μετ' αὐτῶν τὴν σεμνὴν τελετὴν καὶ τὴν ἐπακολούθησασα παρέλασιν τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῶν Σαββατιανῶν καὶ Ἀπογευματινῶν Σχολείων τῶν Ἑνοριῶν-Κοινοτήτων καὶ τῶν Ἡμερησίων Διγλώσσων Ἑλληνορθοδόξων Κολλεγίου «Ὁ Ἅγιος Γεώργιος» καὶ Δημοτικοῦ Σχολείου «Ὁ Ἅγιος Σπυριδῶν» (25-3-06).

—Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Δημητρίου Salisbury.

—Παρεκάθησεν εἰς γεῦμα παρατεθὲν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἀξιοτ. κ. Θεοδῶρου Ἀντωνίου (26-3-06).

—Ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν Θεϊάν Λειτουργίαν τῶν Προηγιασμένων Δώρων εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg.

—Προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ τοπικοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου, παρόντος καὶ τοῦ ἐκ τῶν Ἀντιπροέδρων τοῦ κεντρικοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου, Ἐντιμ. κ. Εὐσταθίου Παλάση (29-3-06).

—Παρηκολούθησε συνεδριάσιν τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας (30-3-06).

—Ἐλειτούργησεν, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton, κατὰ τὴν Θεϊάν Λειτουργίαν τῶν Προηγιασμένων Δώρων διὰ τοὺς μαθητὰς τοῦ Γυμνασίου τοῦ Ἡμερησίου Διγλώσσου Ἑλληνορθοδόξου Κολλεγίου «Ὁ Ἅγιος Γεώργιος» τῆς φερωνύμου Ἑνορίας-Κοινοτικῆς, ἀπευθύνας εἰς αὐτοὺς λόγους κατηχητικούς καὶ μεταφέρων τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου.

Ἐδέχθη τὸν ἐν Σύνδνῳ ἱερατεύοντα Αἰδέα. π. Σωτήριον Παπαφίλοπου.

—Ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν Δ' Στάσιν τῶν Χαιρετισμῶν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (31-3-06).

«ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

242 Cleveland Street, Redfern, 2016

Ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας

Ἐκδίδεται ἀπὸ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ

Ἐπευθύνων ἐκδόσεως: Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεὶμ

Τεχνικὴ ἐπιμέλεια: Πρωτοπρεσβύτερος π. Ἄγγελος Ἀλιφιερᾶκης

www.voiceoforthodoxy.com

Ἐκτύπωση: Halkeas Printing Pty Ltd Tel.: 9698 8511